

Villi Pohjola

Edellisenä keväänä Romppaiselle ja Holopaiselle oli sattunut kolme vahinkoa.

Ensimmäisellä kerralla he olivat olleet pakkaskarpaloita etsiskelemässä, kun Holopaisen käsi osui oikein isoon ja mehevään marjaan mättään kupeessa. Mistäpä hän olisi arvannut, että mesikämmenhän siellä kutjotti vielä talvipesässään ja oli pistänyt nokkansa ulos ihan justiinsa kuin karpalon. Eihän se siitä tykännyt, että kuonosta vedettiin, vaan alkoi ruoja käydä päälle.

Ampuahan se piti hittolainen, vaikkei siitä oikein vallesmanni tykännyt.

Toisen kerran kaverukset olivat olleet menossa pöllejä parkkaamaan takakankaalle, kun huomasivat yhtäkkiä joutuneensa valtavan karhulauman piirittämäksi. Ainakin toista tusinaa niitä oli, kertoivat Romppainen ja Holopainen sittemmin lehtimiehille. Ei sellaisesta laumasta tietysti ennättänyt katsoa, sattuiko olemaan pentuja seassa. Ja jos olikin, niin käsittämättömän isoja vonkaleita olivat, ei niitä olisi millään keskenkasvuisiksi uskonut.

Pakkohan niitä oli vähän harventaa isoimmasta päästä, jolloin pienemmät luikkivat karkuun mikä minnekin.

Kolmannen kerran oltiin ongelta tulossa, kun kamalan iso metsän omena oli vähällä pudota päähän ison petäjän oksalta. Ei kai se muuten, vaan kun Romppainen luuli sitä hämärissä metsoksi ja lasetti täyteen siihen suuntaan niin johan mokshti. Vasta sitten siinä tajuttiin, ettei se metso tainnut ollakaan, kun karhuja varisi puusta varmaan varttitunnin. Oli kai siinä poikasiakin joukossa, mutta minkäs enää teit kun kuti oli tietysti osunut suurimpaan, niinkuin on tilastollisestikin todennäköistä, metsämiehet pahoittelivat lihahuutokaupassa.

Vaan nyt oli viimein saatu petoelukat järjestykseen, kun eduskunta oli säätänyt uuden metsästyslain. Romppaisen ja Holopaisen tietojen mukaan siinä säädettiin ankarat rangaistukset karhuille, jotka vielä tästedes ahdistelevat pahaa aavistamattomia ihmisiä. Vastavuoroisesti ihmisiä kiellettiin metsästämisestä karhuja keväällä pentujen aikaan.

Lopultakin Romppainen ja Holopainen tohtivat samoilla metsissä turvallisina mielin.

Tosin täytyy myöntää, että sattuihan sitä kaikenlaista vieläkin, sillä Romppainen ja Holopainen olivat sellaisia tyyppejä joille aina sattuu. Niinkuin sekin kerta, kun luultavasti raivohulluuskohtauksen saanut hevosen kokoinen kissanvötkäle yritti käydä poikien kimppeun ihan siinä naapurin, Petkulaisen liiterin nurkalla. Jos ei olisi sattunut hirvikivääriin mukaan, niin tiedä kuinka olisi siinäkin käynyt.

Käräjillehän se Petkulaisen perkele sen jutun veti kun väitti hullua petoa tavalliseksi kotikissaksi, mutta onneksi Romppainen ja Holopainen pystyivät yhtäpitävästi todistamaan, että otuksella oli suussa hiiri, jonka se oli pyydystänyt Petkulaisen pihapiirin ulkopuolelta. Eipä siinä ollut oikeudella muuta tekemistä kuin todeta että villipeto mikä villipeto.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)